

DENISE HUNTEROVÁ

KLINIKA

o Mulberry Follow

ROMANCE Z RIVERBENDU

i527.net
vydavatelstvo

RECENZIE NA KNIHY OD DENISE HUNTEROVEJ

„Dojímavá romanca, ktorá vás od prvej strany chytí za srdce. Ideálna pre fanúšikov emotívnych lúboštných príbehov. Denise Hunterová svojím charakteristickým štýlom vtiahne čitateľov do sveta, kde sa uzdravujú zlomené srdcia, menia životy a kde láska naozaj zvíťazí!“

COURTNEY WALSHOVÁ,

autorka bestsellerov podľa NEW YORK TIMES

o románe *Klinika v Mulberry Hollow*

„Hunterová prináša dojímavý príbeh o tom, ako sa zmení rodinná dynamika a osobné priority, keď dáme prednosť láske. Tento román si jej fanúšikovia zamilujú.“

PUBLISHERS WEEKLY

o románe *Mestečko Riverbend Gap*

„*Obloha na jeseň* je dokonalým zavŕšením série Hostinec Bluebell. Napätie a príťažlivosť medzi Grace a Wyattom sú výborne vykreslené a tajomstvá medzi nimi ma nútili premýšľať, čo bude ďalej. Pripravte sa na to, že stránky tejto knihy vás prenású do nádherných hôr Blue Ridge.“

NANCY NAIGLEOVÁ,

autorka príbehu *Christmas angels*, bestselleru v rebríčku denníka USA TODAY

„*Závan z hôr* je príbeh plný prekvapení, osobitého čara a nádhernej hlbokoj romantiky. Romány Denise Hunterovej sú čoraz lepšie a tento kúzelný príbeh predstavuje vrchol.“

HANNAH ALEXANDEROVÁ,

autorka románu *The Wedding Kiss*

„*Závan dokonalosti!* Kniha *Závan z hôr* od Denise Hunterovej vás majstrovským spojením tajomna, chémie a starých spomienok prenesie k jazeru, kde sa odohráva romantický príbeh o viere, rodine a šťastí.“

JULIE LESSMANOVÁ, oceňovaná autorka

KLINIK A
*o Mulberry
Hollow*

DENISE
HUNTEROVÁ

KLINIK A
*v Mulberry
Hollow*

ROMANCE Z RIVERBENDU

Copyright © 2022 by Denise Hunter

Originally published in English under the title *Mulberry Hollow*.

Published in Nashville, Tennessee, by Thomas Nelson.

Thomas Nelson is a registered trademark of HarperCollins Christian Publishing, Inc. Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Preklad © Kristína Kohanová a Lucia Mosorjaková

Copyright © i527.net, s. r. o., 2026

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-182-4

Jeden

Zatiaľ čo Wes Garrett žmúril do ranného slnka, myslou mu prebleskli dve zásadné skutočnosti: v turistickej útulni ostal sám a je premočený do poslednej nitky. Vzápätí ho prenikli ďalšie zistenia. Hlava mu pulzovala, svaly ho boleli a napriek júlovým horúčavam ním lomcovala triaška.

Zastonal, prevrátil sa a odstrčil spací vak. S námahou sa zhlboka nadýchol. Mal by sa pokúsiť opäť zaspať. Prečo sa to deje práve teraz, keď mu z dvojmesačnej túry zostáva už len pár týždňov?

Myslel na Lillian, ktorá ho čakala v Albany v New Yorku. Myslel na svojho najlepšieho priateľa Landonu a na ich plán prejsť po návrate do Spojených štátov Apalačský chodník. Myslel na Landonove posledné chvíle predtým, než skončil v prachu kolumbijskej zeme – namiesto Wesa.

Môže teda ležať tu v útulni a poddávať sa zabudnutiu, ktoré prináša spánok? Nie. Kvôli priateľovi sa premôže. Prežil už aj horšie veci, ako je toto.

S odhodlaním sa posadil a drevená podlaha vyvýšeného prístrešku pod ním zavrzgala. Z pohybu sa mu točila hlava a žmurkaním sa usiloval vypudiť z očí slaný pot, pretože ho od neho štípali. V mysli sa mu vynorila spomienka na kašľajúceho muža, vedľa ktorého pred niekoľkými dňami spal. *Veľká vďaka, priateľu.*

Slnéčné lúče sa trblietali pomedzi konáre stromov na čistinke. Musí byť už najmenej desať hodín. Na túre ešte ani raz nespál dlhšie ako do šiestej. Traja turisti, s ktorými sa o prístrešok delil, boli už dávno preč. Jediným dôkazom ich existencie bola dymová špirála stúpajúca z ohniska.

Bol sám.

Prehltol. Hrdlo mal suché a boľavé, preto siahol po vode. Musí sa rozhybať. Bude sa cítiť lepšie, keď do seba dostane trochu jedla a kávy. Dôjde aspoň do najbližšieho mesta a potom sa rozhodne, čo ďalej. Myšlienky na sprchu, skutočný matrac a domáce jedlo ho vytiahli na nohy.

O dvadsať minút neskôr ho však optimizmus prešiel a uvedomil si tvrdú realitu. Už len to, že sa obliekol a najedol, ho stálo energiu, a mestečko Riverbend Gap bolo od neho vzdialené ešte viac než dvadsať dlhých kilometrov.

Avery Robinsonová sa celý svoj dospelý život hrozila tridsiatych narodenín – a tie boli teraz tu. Keď jej rodina zhromaždená okolo piknikového stola začala spievať „Veľa šťastia, zdravia“, skrivila tvár. Bola to úžasná rodina. Skvelí ľudia. No speváci z nich nebudú.

Averina nevlastná mama Lisa s plavými vlasmi stiahnutými dozadu, aby jej nepadali do peknej tváre, položila pred Avery

tortu (alebo skôr brownies). Tridsať sviečok sa mihotalo v júlovom vánku a osvetľovalo noc ako táborák.

Jej najstarší nevlastný brat Gavin trafil tón, ktorý bol úplne mimo jeho rozsahu, a ona odfrkla. Jej druhý nevlastný brat Cooper mu venoval ukrivdený pohľad. Len vďaka Cooperovi bola pieseň aspoň trochu rozpoznateľná. Keď sa spev (vdakabohu) blížil ku koncu, jeho snúbenica Katie – a tiež Averina najlepšia kamarátka už od vysokej školy – sa naklonila dopredu a dlhé medové vlasy sa jej pritom prehupli ponad plece.

„No teda, ľudia.“ Avery sa uškrnula. „Ďakujem pekne.“

Otec sa zaškľabil takým spôsobom, že pripomínal Kiefera Sutherlanda.

„Želaj si niečo, zlatko.“

„Určite to želanie premrhá tým, že si bude priať lekára na kliniku,“ skonštatoval Cooper.

„Želaj si muža,“ vyhrkla Katie. „Ale buď konkrétna. Aby mal zmysel pre humor, dobre vyzeral, mal lukratívne zamestnanie...“

„A aby bol ochotný vydržať s workoholičkou,“ dodal Cooper.

„Ktorá má na nočnom stolíku horu kníh.“

„To stačí, chlapci, buďte na ňu milí. Má narodeniny,“ zahriakla synov Lisa s naoko vážnou tvárou.

„Jediný muž, akého chcem, je taký, ktorý má lekársky titul a je ochotný žiť v malom horskom mestečku. A ako časť platu akceptuje ubytovanie v prerobenom garážovom domčeku,“ dodala Avery bez okolkov.

„Videla si svoj garážový domček?“ zareagoval Cooper so zdvihnutým obočím.

„Videla si toto mesto?“ pridala sa k nemu Gavin.

„Hej...“ jednohlasne sa ozval zvyšok rodiny.

„Každý by bol šťastný, keby tu mohol žiť, či už lekár alebo hocikto iný,“ povedala Lisa.

Gavin si z čela odhrnul čierne vlasy a odhalil prenikavo modré oči. „Asi preto má toľko reakcií na svoje inzeráty.“

„Hmm, tak sa na to pozrime...“ Cooper prižmúril svoje hnedé oči. „Šesťciferný plat a luxusný apartmán alebo skôr škatuľa od topánok s pokazeným vodovodom.“

„Vodovod funguje výborne, ďakujem pekne.“

„Miláčik,“ zapojil sa otec, „ak budeš mať vďaka ďalšiemu doktorovi kratší pracovný čas, tak si ho pokojne želaj.“

„Presne tak.“ Lisa jej pošúchala ramená. „Si vyčerpaná a to ti naozaj neprospieva.“

Žiadne iné slová sa významu jej tridsiatych narodenín nepriblížili viac než tieto. Avery sa zadívala na horiace sviečky na svojej brownies-torte a zvažovala svoje želanie, zatiaľ čo rodina debatovala o jej pracovnej záťaži. Na želania veľmi neverila, ale ako jej Gavin láskavo pripomenul, jej inzeráty – ani početné modlitby – zrejme nezaberali.

Ďalšieho lekára na kliniku plánovala prijať až budúci rok, keď bude mať čas a peniaze na renováciu garážového domčeka. Ale nekonečné hodiny v práci si začínali vyberať svoju daň – a potom tu bola ešte tá osudná noc v apríli.

Pohľad jej sklĺzol k otcovi, ktorý sedel šikmo oproti nej a naplno sa zapájal do rozhovoru. Dnes večer vyzeral dobre a zdalo sa, že má aj dobrú náladu. Takmer ho stratili – a bola to jej vina. Ten bezmocný strach, ktorý prežívala ako dieťa, sa vrátil, až v hrudi pocítila prázdnotu a bolesť. Lenže teraz je už dospelá. A je lekárka. Mala tu byť pre neho.

„Dobre, všetci, sviečky sa topia.“ Lisine slová vytrhli Avery z nepríjemných spomienok. „Želaj si niečo, zlatko.“

Avery sa zahľadela na sviečky a s námahou vyčarila úsmev. Je to jej narodeninové želanie a, hrom do toho, potrebuje ďalšieho doktora. V jednom má jej rodina pravdu: nemôže

pokračovať súčasným tempom. Zhlboka sa nadýchla a jedným dlhým výdychom sfúkla všetkých tridsať sviečok.

Keď Avery cúvala z príjazdovej cesty svojich rodičov, spod pneumatík džípu odletoval štrk. Úsmev, ktorý sa celý večer usilovala mať na tvári, sa rozplynul v okamihu, keď vykĺzla z domu. Ako večer ubiehal, jej otec začal vädnúť. Snažil sa to zakryť, ale Avery sa nedala oklamať.

Zdalo sa, že dva stenty urobili svoje a jeho kardiológ sa optimisticky domnieval, že problém je vyriešený (niekoľkokrát ho obťažovala, aby sa dozvedela podrobnosti). Srdce a tepny však vedia byť zradné.

Zhlboka sa nadýchla, vydýchla a napočítala do desať. Bude v poriadku. Už nikdy neopustí mesto a nenechá jeho – ani zvyšok komunity – bez pomoci. Aspoň nie dovtedy, kým nebude mať k dispozícii ďalšieho lekára. Možno sa jej podarí získať jeden z tých grantov, o ktoré sa uchádza, a bude si môcť dovoliť ponúknuť primeraný plat.

O niekoľko minút neskôr prechádzala cez mesto, kde to už o ôsmej večer vyzeralo mŕtvo. Prešla okolo kostola a zamierila ku kempu, ktorý spravoval Gavin, až napokon vošla do husto zalesnenej časti mesta známej ako Mulberry Hollow. Cesta sa kľukatila a stáčala popri rieke a mesiac v splne žiaril ponad koruny stromov. Na druhej strane rieky sa Apalačské vrchy dvíhali do zaoblených vrcholov, ktorých siluety sa črtali na večernej oblohe.

Pre niektorých ľudí to bolo mesto, z ktorého treba ujsť. Boh vie, že väčšina jej spolužiakov to cítila rovnako. Ale pre Avery bol Riverbend, ukrytý v horách a strážený vrchmi, bezpečným útočiskom pred zvyškom sveta. Vedela, že tu chce

zostarnúť, ešte skôr, ako si uvedomila, že sa túži stať lekárkou. Ľudia tu boli priateľskí a ochotní podať pomocnú ruku. A korene Robinsonovcov boli hlboké – žilo tu až päť generácií. Pochádzala z rodiny roľníkov a podnikateľov, ktorí boli oddaní tomuto malému horskému mestečku. A ona bola hrdá na to, že môže pokračovať v rodinnej tradícii.

Prechádzala okolo starých domov v remeselníckom štýle, ktoré stáli v blízkosti cesty a v posledných rokoch boli prestavané na podniky slúžiace najmä turistom a milovníkom prírody. Obchod s rybárskym náčiním, predajňa outdoorového vybavenia, požičovňa člnov.

Jej ordinácia bola posledným domom v tomto rade. Nápis pri ceste, osvetlený z oboch strán, sa hojdal vo vetre. *Riverbendská klinika*. Boli tam uvedené ordinačné hodiny a telefónne čísla vrátane čísla v prípade núdze. Práve tie telefonáty ju nútili zúfalo hľadať ďalšieho lekára. Iste, mala pomocníčky: Katie, ktorá bola zdravotná sestra, a Sharise, čo pomáhala ako praktická sestra. Ale Sharise bola slobodná matka dvoch detí, takže zodpovednosť za pohotovostnú starostlivosť padala na Averine plecia.

Spomalila a zaparkovala na štrkovom parkovisku, ktoré kedysi slúžilo ako predzáhradka. Jej byt na poschodí bol tmavý rovnako ako veranda. Keby nechala rozsvietené svetlo, určite by sa o polnoci objavil niekto so záderom na nechte, mysliac si, že klinika je otvorená celú noc aj napriek uvedeným ordinačným hodinám.

Svetlá jej auta osvetlili budovu. Bol to jeden z väčších domov na ulici, ale na pozadí hory za ním pôsobila tehlová stavba trpasličím dojmom. Vypla motor, potom vzala darčeky a zvyšky brownies, ktoré jej Lisa natlačila do darčkového koša pre seniorov (pozornosť od Coopera). Avery sa tešila, že si

dopraje ďalší kúsok – sú to napokon jej narodeniny. Vychutná si ho pri pokračovaní svojho literárneho maratónu Jane Austenovej – momentálne bola v polovici *Emmy*.

Keď vystúpila z auta, pohľad jej zaletel k tmavému bytu, kde na okne v obývačke takmer určite sedela jej mačka Boots a očakávala jej návrat. Večerný vzduch bol presiaknutý horiacim drevom a vôňou gardénií. Avery sa zadívala na kvety, ktoré Lisa s Katie na jar zasadili, ale bola príliš veľká tma, aby dokázala oceniť ich krásu.

Vzadu mala súkromný vchod, no zamierila k dverám kliniky, čo bola najkratšia cesta do domu. Vyšla po schodoch na verandu a práve vyťahovala kľúč z kabelky, keď jej noha narázila na niečo pevné.

Tmavá kopa vydala hlboký mužský ston.

Dva

„Haló?“ Avery sa naklonila nad muža a jemne ním potriasla.
„Pane?“

Keď nereagoval, prekročila ho, odomkla dvere a rozsvietila svetlo na verande. O niekoľko sekúnd bola späť pri ňom. Je opitý?

Ležal skrútený na boku, hlavou sa opieral o batoh. Mal na sebe turistické šortky a sivé tričko. Tmavé blond vlasy mu v zvlnených prameňoch padali do tváre, ktorú mal z väčšej časti zarastenú bradou a fúzmi. Toto všetko – spolu so zemitým pachom, ktorý z neho sálal – jej napovedalo, že ide o turistu. Odhadovala, že má čosi po tridsiatke, hoci brada jej sťažovala presnejší odhad jeho veku.

Nevidela žiadne zranenia. Tvár mal začervenanú, ale nepotil sa. Dotkla sa mu čela. Mal miernu horúčku.

Muž sa pohol. Otvoril oči. Boli prekvapivo nevädzovo modré a kontrastovali s jeho bronzovou pokožkou. Sklený pohľad zameral na ňu.

„Pane, ste zranený?“

Stážka prehltol. „Som chorý.“

„V poriadku. Dostaneme vás teda dnu a tam vás vyšetrim. Dokážete sa postaviť?“

S úsilím, ktoré sa zdalo nadľudské, sa vytiahol do sedu.

„To je ono.“ Avery ho chytila za pevné a svalnaté rameno. Na tretí pokus sa jej podarilo zdvihnúť ho na nohy a až vtedy si uvedomila, prečo to bolo také ťažké; prevyšoval ju aspoň o pätnásť centimetrov. A to sa pri jej stošesťdesiatich siedmich centimetroch nedalo povedať, že by bola nízka.

Zakolísal sa.

„Len pomaly.“ Dopriala mu chvíľu, aby sa stabilizoval, a potom otvorila dvere. „Zvládnete kráčať? Mimochodom, som doktorka Robinsonová a dnes večer sa o vás postarám.“

„Môj batoh...“ povedal trochu trhane.

„Na verande sa mu nič nestane. Zavediem vás do izby.“ Pomalým krokom ho viedla k vyšetrovni číslo jeden. „Viete mi povedať, čo vám je?“

„Mám horúčku. Som unavený. Bolí ma hrdlo.“

„Uštipol vás kliešť alebo komár?“

„Pokiaľ viem, tak nie.“

„Máte vyrážky?“

„Myslím, že nie.“

„Boli ste v kontakte s niekým chorým?“

„Pred pár dňami v ubytovni. Chlapík tam dosť kašľal.“

Zrejme pôjde o nejaký zákerný vírus, ale s diagnózou počká, kým ho poriadne nevyšetrí.

„Kedy sa začali prejavovať príznaky?“

„Dnes ráno.“

Boli takmer v polovici cesty do izby. Mala pocit, že nie je zvyknutý na to, aby potreboval pomoc, a v tejto pozícii sa cíti nepríjemne, preto zmenila tému.

„Máte v meste nejaké ubytovanie?“

„Ja... ja neviem.“

Je zmätený? Alebo sa ešte nerozhodol? Pomohla mu prejsť cez dvere.

„Neviete?“

„Len teraz som sem prišiel.“

„Kde ste strávili minulú noc?“

„Na Laurel Knob.“

Úkosom na neho pozrela. „To je takmer dvadsaťpäť kilometrov odtiaľto a na parkovisku som nevidela žiadne auto.“

Neodpovedal jej, len sa zošuchol na posteľ a zavrel oči. Sťažka dýchal a mal zimnicu.

Avery mu zmerala krvný tlak. Laurel Knob sa nachádzal severne od mesta, čo znamenalo, že kým zišiel do údolia, musel ešte po drsnom teréne viac ako šesťsto metrov stúpať do kopca – navyše v taký sparný deň, keď sa teploty vyšplhali až k tridsiatim piatim stupňom. Aj zdravý človek by mal čo robiť.

Tlak mal nízky a pulz zrýchlený buď z dehydratácie alebo z námahy, alebo z oboch. Na prst mu nasadila oxymeter a čakala na výsledok. Údaje boli v norme.

Na konci vyšetrenia sa ho pýtala na veci, ktoré potrebovala vedieť. Keď mu kontrolovala pľúca, na jej otázky už takmer nereagoval.

„Pán... pane, dokážete ostať pri vedomí?“

Pomaly otvoril oči a uprel na ňu ospalý pohľad.

„Nepovedali ste mi, ako sa voláte.“

Oblizol si pery. „Wes Garrett.“

„Dobre, Wes. Vyzerá to na poriadnu infekciu horných dýchacích ciest. Ale viac ma znepokojuje, že ste dehydrovaný. Zavolám do miestnej nemocnice, nech pošlú sanitku. Budete potrebovať...“

„Nie.“

„Chápem vašu neochotu, ale vaše zdravotné ťažkosti presahujú možnosti tejto kliniky. Potrebujete infúziu, možno nejaké diagnostické testy a celonočnú starostlivosť.“

Nepripadalo to do úvahy. Wes potriasol hlavou, až mu v nej začalo bolestivo pulzovať.

„Nemôžem.“

Pravdepodobne ide len o bezvýznamný vírus. No musel priznať, že ho dnes doslova zrazil na kolená – a viac než raz, ak mal byť úprimný. Nedokázal opísať, akú úľavu pocítil, keď dorazil na kliniku. Po tej úmornej túre cez hory mu odpočinok pripadal ako raj a chladná betónová veranda ako luxusný matrac.

„Ste vážne dehydrovaný, Wes. Potrebujete infúziu.“

Uprel pohľad na doktorkinu tvár. Mala slonovinovú plet a po nose roztrúsené pehy. Jemné obočie sa jej klenulo nad zelenými očami, ktoré by strhli všetku jeho pozornosť nebyť tej hrivy hnedých vlasov.

V bielom tričku bez rukávov nevyzerala veľmi ako lekárka. Ani tak nevoňala; nadýchol sa vône, ktorá v sebe niesla slnko a kokos. A potom si uvedomil, že aj ona pravdepodobne cíti jeho.

Nastal čas odísť. Vytiahol sa do sedu, aj keď ho to stálo veľa síl. Zažmurkal od bolesti, ktorá mu búšila v hlave, a odtlačil sa od stola.

Lekárka mu položila ruky na plecía a zadržala ho.

„Počkať, počkať, kam ste sa vybrali? Počuli ste, čo som povedala? Ste dehydrovaný a potrebujete röntgen pľúc a možno aj ďalšie diagnostické testy, aby sa vylúčilo nejaké vážnejšie ochorenie.“

„Budem v poriadku. Dám si niekoľko pohárov vody a pár dní si oddýchnem.“ Keď sa zdvihol na nohy, miestnosť okolo neho sa roztočila. Zاتمelo sa mu pred očami a videl len rozmazané bodky svetla.

No tak, Garrett. Zvládneš to.

Položila mu obe ruky na ramená a zľahka ho zatlačila späť na lôžko.

„Aký máte problém s nemocnicou?“

Počkal, kým sa mu prestane točiť hlava, a potom na ňu uprel zrak.

„Nemám poistenie.“

„Ošetrí vás aj napriek tomu. Je to skvelá nemocnica. Dobre sa o vás postarajú.“

Vystavia mu však účet a on nemá ako zaplatiť. Ak to bolo možné, nezadlžoval sa; bola to otázka cti. Navlhčil si pery. Bol príšerne smädný.

„Nepôjde to. Môžete mi v blízkom okolí odporučiť nejaké ubytovanie so sprchou a posteľou?“

„Pán... Wes. Dôrazne vám odporúčam prehodnotiť svoje plány. Naozaj potrebujete tekutiny a...“

Postavil sa a tentoraz ho závrat neprekvapil. „Vážim si vašu starostlivosť, pani doktorka. Môžeme sa vyrovnať a viac vás už nebudem obťažovať.“

Vykročil k dverám. Nohy mal slabé a roztrasené, akoby boli zo želatíny. Hlava sa mu točila a srdce mu narážalo do hrudného koša. Pozbieral sily a vyšiel z miestnosti. V ruksa-ku mal presne stodvadsaťsedem dolárov. Asi nemal chodiť na kliniku, pretože tu zrejme nechá všetko, čo má, a potrebuje ešte zaplatiť za...

„Počkajte. Počkajte!“ Doktorka mu zatarasila cestu. „Máte v meste priateľov alebo rodinu?“

„Nie.“ Oprel sa rukou o stenu.

Našpúlila pery. „Dobre. Môžete zostať tu. Dám vám infúziu. Zvyčajne to nerobím, ale tentoraz spravím výnimku.“

„Netreba. Budem v poriadku.“

Prižmúrila oči a stisla svoje plné pery. „To teda nebudete. Máte horúčku, ale nepotíte sa. Tiež máte zrýchlený pulz a točí sa vám hlava. A viem, že vás bolí, aj keď ste sa o tom nezmienili. Všetko sú to príznaky toho, že vaše telo zúfalo potrebuje tekutiny, Wes, a potrebuje ich ihneď. Ak sa pokúsite ísť pešo do najbližšieho motela – ktorý je, mimochodom, odtiaľto vzdialený vyše kilometra –, omdliete na kraji cesty, a keď vás ráno niekto nájde, aj tak vám zavolá sanitku.“

„Nemám...“

„Poistenie, viem. Niečo vymyslíme.“ Chytila ho za lakeť. „Tadiaľto. V izbe číslo štyri mám nemocničnú posteľ. Budete sa tam cítiť pohodlne.“

Bol príliš slabý, aby sa bránil. A nerád si to pripúšťal, ale pravdepodobne mala pravdu, keď tvrdila, že omdlie. Aj teraz sa s ním miestnosť krútila a klásť jednu nohu pred druhú bol boj. Vykročil za ňou po chodbe, no mal pocit, že jeho turistické topánky vážia aspoň tonu.

Nocľah na lekárskej klinike, ktorá na nočné pohotovosti očividne nebola personálne vybavená, ho bude stáť celý majetok, a ten v dohľadnom čase nebude schopný splatiť. V hlave sa mu premietali obrazy z detstva – správy od veriteľov, výpovede z nájmu, odchody uprostred noci, ktoré sa mu jeho otec snažil podať ako veľké dobrodružstvo.

Odohnal spomienky a sústredil sa na chôdzu. Vošiel do izby a zbadal posteľ. Už je skoro tam. Ešte pár krokov a konečne sa bude môcť ponoriť do zabudnutia.

Tri

Avery premohol nepokojný spánok, ale starosť o pacienta ju opäť prinútila posadiť sa. Zažmurkala do silného svetla, ktoré k nej doliehalo z chodby. Hodinky Fitbit na jej zápästí ukazovali tri sedemnášť. Uplynulo teda len sedem minút, odkedy sa na ne pozrela naposledy. Keď sa postavila, spustila sa klimatizácia a ona si pri návale studeného vzduchu prekrížila ruky cez prsia.

Už po tretí raz v tú noc sa vyšuchtala z kancelárie, prešla po chodbe a otvorila dvere do izby číslo štyri. Hoci izbu zaplavilo svetlo, jej pacient sa ani nepohol. Podišla k posteli a všimla si, že hrudník sa mu pomaly dvíha a klesá. Kvapky potu na čele boli dôkazom toho, že infúzia robí svoju prácu. Ráno ho bude môcť prepustiť.

Pri tej myšlienke ju pichlo pri srdci. Aj keď spala nepokojne, bolo celkom príjemné mať niekoho nablízku. V budove a v jej byte vládlo v noci ohromné ticho. Často bývala sama... hoci nemôže tvrdiť, že by bola osamelá. Nie, osamelá nebola. Mala svoju prácu, rodinu a priateľov.

Teda, *priateľku*. Katie bola v skutočnosti jediná osoba mimo rodiny, s ktorou si bola blízka. Inak mala veľa známych a susedov, ľudí, ktorí sa o ňu zaujímali, a to je skoro to isté, však?

Skontrolovala ihlu a nastavila infúziu tak, aby kvapkala pomalšie.

Wes tlmene zastonal. Deku, ktorou ho prikryla, bola odhrnutá nabok a prevísala cez okraj postele. Mal na sebe nemocničnú košeľu, ktorú si večer nástojčivo sám obliekol. Pri krku si ju však nezaviazal, a tak mu sklzla z pliec a odhalila vypracované ramená.

Dúfala, že má dosť rozumu na to, aby oddychoval, kým choroba neustúpi, ale títo turisti, odhodlaní prejsť celý chodník, boli neuveriteľne neústupčiví. Nebol by prvý, kto sa pre nejaký dohodnutý termín aj napriek chorobe či zraneniu trmácal cez hory a nakoniec na to doplatil.

Chrbát ruky mu priložila na čelo. Na dotyk horelo. Trochu sa chvel, tak ho znova prikryla.

„Koľko je hodín?“ zamrmal.

„Niečo po tretej. Ako sa cítite?“

„Lepšie.“

Brala to s rezervou, pretože bol očividne rozhodnutý zľahčovať svoje príznaky, a horúčku mal stále dosť vysokú, čo mu mohlo spôsobiť množstvo nepríjemností.

„Nemuseli ste tu zostať.“ Viečka sa mu zatvorili a jej pozornosť upútali jeho dlhé riasy, ktoré by pokojne vymenila aj za svoj najlepšie recept na brownies.

Hoci mu to vysvetlila už včera večer, opäť zopakovala: „Môj byt sa nachádza na poschodí, takže spím v kancelárii. Ak budete niečo potrebovať, jednoducho zakričte.“

„Je mi fajn...“ nedopovedal a dych sa mu znova spomalil.

Bol slabý ako dieťa a očividne zápasil s vírusom. Možno sa predsa len nebude môcť tak skoro pohnúť ďalej. Bola nedeľa a klinika je vtedy zatvorená. Nemala dôvod ponáhľať sa s jeho prepustením. Okrem toho pripadli na tento víkend štvrtojúlové oslavy a nájsť voľnú izbu by bol hotový zázrak.

Avery prebudil hlasný náraz. Prudko sa posadila na posteľ a zažmurkala do denného svetla. Nie, nebola to posteľ, ale pohovka. Napokon sa jej podarilo tvrdo zaspáť a teraz bolo... pol ôsmej.

Z chodby k nej doľahol ďalší zvuk a ona si spomenula na svojho pacienta. Odhrnula prikrývku, vyskočila na nohy a rozbehla sa po chodbe za zvukom šomrania.

Wes sedel na posteli, infúziu mal vytiahnutú a stojan ležal prevrátený na zemi.

„Čo to robíte?“ spýtala sa.

„Mrzí ma to.“

„Lahnite si a dovoľte mi zmerať vám životné funkcie.“

„Som v poriadku. Už som vás obral o dosť času.“

Zatvárala sa tak profesionálne, ako vedela. „Bude to len chvíľočka. Lahnite si, prosím.“

Na niekoľko sekúnd jej opätoval pohľad, potom začal sánku, až mu myklo hustou bradou. S očividnou námahou vyložil nohy späť na posteľ, ľahol si a zavrel oči. Aj nepatrný pohyb mu spôsoboval ťažkosti a horúčka mu ešte stále rozpaľovala líca.

Avery mu zmerala životné funkcie. Tlak aj hladina kyslíka boli v norme, ale tep mal zrýchlený, pravdepodobne v dôsledku námahy. Vybrala mu teplomer z úst.

„Ste dostatočne zavodnený a vaše hodnoty sú v poriadku, až na teplotu. Tridsaťosem celých osem stupňov Celzia. Asi sa cítite dosť mizerne,“ skonštatovala.

„Ak by ste mi vedeli odporučiť nejaké miesto v okolí s posteľou a so sprchou, bol by som vám veľmi zaviazaný.“

„Urobíme to takto. Vy si tu trochu oddýchnete a ja pôjdem vybaviť zopár telefonátov.“

„To nemusíte,“ hlesol Wes, no už ho opäť premáhal spánok. Takto je to lepšie. Potrebuje si oddýchnuť.

Wes otvoril oči a uprel zrak na doktorku, ktorá práve vchádzala do miestnosti. Zrejme dosť dlho spal, pretože izbu už zalievalo slnečné svetlo. Navyše mala vlasy zopnuté do chvosta a bola prezlečená do košeľe a do bieleho pláštá.

S veľkou námahou sa posadil. V hlave mu pulzovalo a každý sval v tele ho bolel. Pokožku mal však vlhkú, akoby horúčka konečne ustupovala.

„Zdá sa, že ste si dobre oddýchli.“

Rukou si prešiel po zarastenej tvári. „Koľko je hodín?“

„Niečo po desiatej. Obávam sa, že mám zlé správy – nepodarilo sa mi nájsť pre vás ubytovanie. Zajtra je štvrtý júl, takže tento víkend je tu rušno.“

„Spomínali ste aj kemp...“

„Chatky sú plné, ale niekto zrušil rezerváciu miesta na stanovanie. Tvrdá zem však nie je vhodné miesto na zotavovanie sa z choroby.“

„Budem v poriadku. Mám stan.“

Doktorka si ho premerala záhadným pohľadom.

„Je to, samozrejme, na vás. Ale môžete tu nejaký čas ostať. V nedeľu máme zatvorené, takže tu bude pokoj.“

Krútil hlavou. Doterajšiu lekársku starostlivosť bude pravdepodobne splácať celé mesiace – a to práve teraz, keď sa mu už takmer podarilo vyrovnať otcov dlh. „Vďaka za ponuku, ale ako som už povedal, nemám poistenie. A nechcem vám byť na ťarchu.“ Predpokladal, že toto je doktorkin jediný voľný deň.

„Som si istá, že niečo vymyslíme.“

„Chcete tým povedať, že to môžem splácať do konca života?“

Pousmiala sa. „Nie, chcem tým povedať, že niečo vymyslíme. V malom meste môžeme byť s platením trochu kreatívni. Povedzme napríklad, že mám celoročne k dispozícii zásobu čerstvej zeleniny. Dvere do môjho bytu? Výmenný obchod. A ako si myslíte, že som prišla k svojej rozkošnej mačičke?“

„To je škoda. Práve sa mi minula všetka zelenina, dvere aj mačky.“

„Vidím, že sa naozaj cítite lepšie. Ako som povedala, niečo vymyslíme.“

„Koľko ma to bude zatiaľ stáť? Len odhadom.“

Naklonila hlavu a na okamih sa mu zadívala priamo do očí. Vzápätí vyslovila sumu, pri ktorej ho znova obľial studený pot.

„Ale za dnešok vám dám zľavu, keďže už nie ste na infúzii a budete potrebovať len minimálnu lekársku starostlivosť.“

Suma, ktorú uviedla, sa rovnala pobytu v hoteli – v takom, v akom by sa mohla ubytovať doktorka.

Bol síce zručný a práce sa nebál, ale v Albany naňho práve žiadna práca nečakala. A ešte musel vziať do úvahy Lillian. Nepáčila sa mu predstava, že by spoločný život začali s dlhom.

Ak však mal byť úprimný, nebol si istý, či by zvládol cestu do kempu, a takisto by nedokázal s čistým svedomím stopovať, pretože mohol byť nákazlivý.

„Tak čo povieť?“ Doktorka sa naňho zahľadela a v jej zelených očiach sa zračilo niečo, čo nedokázal celkom rozlúštiť. „Zostanete tu ešte jednu noc?“

Únava mu opantávala všetky zmysly. Chvíľu sa na ňu díval. „Nemáte tu náhodou aj sprchu?“

„Máme. A môžem vám skočiť aj po niečo pod zub, ak sa na to cítite. Musíte byť poriadne hladný.“

Bolestivo mu stiahlo žalúdok. Nespomínal si, aké jedlo jedol naposledy.

„Tak dobre,“ súhlasil. „Ešte jednu noc.“